

ואלו מגלהוין פרק שלישי מועד קטן

כג.

עין משפט נר מצוה

קנב א מיי פ"ג מהל' אכל הל' ט טושי' י"ד סי' שטפ ספי' ז: קנב ב מיי' טס פ"ז הלכה ה סמג עשין ב טושי' טס סי' טג ספי' ב: קנב ג ד ה ו מיי' טס פ"ו הל' ה טושי' טס סי' טג ספי' א ב: קנב ד מיי' טס פ"ה הל' ג ופ"ו טס הלכה ד סמג עשין דכ"ג טושי' טס סי' טפ ספי' ה:

רבי יהודה אומר לא הוצרכו זירושלמי פוסק הלכה כדברי המוסקיף צימים (שצעה) ורלאמי כשהייתי קטן רצינו יתחק זקני שלח היה יושב במקומו עד שצוע רביעי ולא ידעתי טעמו שאם היה סוכר כ"י יהודה א"כ יסבור כמותו שצניה שאינו יולא מפתח ביתו מיהו י"ל צהא אשכחנא טובא לעיל לדצילות שצעה וק"ל הכי ושמא טעמו כרצנן ומשום דלרין לישב במקומו ואינו מדבר וטוב יותר שיסב חוץ למקומו דשמא אין אסור לדבר כי אם במקומו: **עך** שיעברו שלשה רגלים. עד שיהיה שלשה רגלים בלא שמהה ולא ישכח אהבת אשתו ולא ינמי כדי שישא אשה אחרת ולא יהא זכור מן הראשונה אחרת ולא יהא ז' דעות במטה ועוד [שלח] יהא ז' דעות במטה ועוד פן יזכירנה אהבת אשתו לקנטרה ודומיאל דהכא אמרי' לעיל (ד' כא): ממה אשתו ונשא אשה אחרת אינו רשאי ליכנס לביתו כו' פירש ה"ר יונה דלין שייך לפסוק כרבי יהודה דאמר שני רגלים משום דק"ל לעיל (ד' כג). כדברי המיקל צאצל דהא מילתא דפליגי צה הכא אין זו צאצל דימי צאלו כלו לן:

ואמר לאחותה בבית הקברות. לאו דוקא שהצאל כל שצעה אסור וריצ"א מפרש דזו היא האשה שאומר צוצחים פ' טבול יוס (ד' ק). שמהה צערב הפסח ואמרי' לעיל אפי' יוס אחד אפילו שעה אחת צטלה ומה גזרת שצעה ומיהו משמע שסוכר כמותו הפירוט שפי' למעלה צסס ה"ר יונה שאסור צרחיה עד הערב זהו מצעד יוס ודין הניחה לו צנים קטנים מיד * מותר לישא ולצעול וכן אין לו צנים פירשתי צתוספות יצמות (ד' מג: וסס ט) וכן צכצכות פ"ק (ד' ד. ט) וצתצכות ומה שאמר צמ"ס שמהות (פ"ו) צהאי מילתא דנסיב לאלתר ולא צא עליה עד זמן מרובה והאי דלמרינן אין לו מי שימשנו מותר ואין לרין להמתין שלשה רגלים כצבתי צמקוס אחר:

בב"ש שצשים יום לגיהוין. דוקא גיהוץ אסור צאל צלל גיהוץ כגון כיצוס מותר דלמרינן לקמן (ד' ט:). אל תצכו למת הא כיצד שלשים יום לגיהוץ ולתספורת וצמסכת שמהות (פ"ו) שלשים יוס לגיהוץ כיצד כו' וצירושלמי גזרת שלשים גיהוץ ותספורת צאל כיצוס משמע דשרי דלמרינן פ' החולץ (יצמות מג:). גצי אלמנה מפני הציצול וקאמר צאצול שלה גזרת יוס ופירין קל וחומר מה צמקוס שאסור לכנס מותר לחרס צמקוס לכנס אינו דין שמתור לחרס והקדתיאל צמסכת שמהות (פ"ו) שמונה ימי קודם הרגל אם רלה לכנס ולספר הרשות צידו לא ספר לא כיצס ערב הרגל אסור לספר ולכנס עד שישלמי שלשים יוס משמע דכיצוס נמי אסור נראה ההוא כיצוס היינו גיהוץ ומאחר דכיצוס שרי גיהוץ נמי שרי לדין דלאמרי' פ"ק דכתוצות (ד' י:). ופ"ד דתענית (ד' כט:). דגיהוץ שלנו ככיצוס שלנן והקשה ה"ר שמואל מוורדו"ס דהא צשמעתין צצציי נפיק כו' והא צצצל הוו קיימי דגיהוץ דליניה אינו אלא כיצוס ומי"מ אסרי ומירן רצינו יתחק דפעמיס שהיו צציאסי מנא"י כלים מוגהזין או שמה פעמיס שמציאין אומנין יודעין לגהן כצארן ישראל והא דתינא צתוספתא (פ"ג) כל אלו שאמרו מותר לספר צמועד מותר לספר צתון שלשים יוס צאל כל אלו שאמרו מותר לספר לכנס מותר אסור צתון שלשים יוס של אלו דלמרינן לומר דכיצוס נמי היינו גיהוץ ומורי רצ"א וז"ל היה אסור לכנס צתון שלשים יוס וכן נראה עד לחות כל אלו והא דקאמר צפרק החולץ (יצמות ד' מג: טס) מקוס שמתור לכנס היינו צצני דהתירו לגלה ולכנס צריס פירקין (ד' י:). צא ממדינת היס ויוזא מצית האסורין ומה שאסור סס צתשעה צצא לכנס היינו דוקא טעמא שיכול להמתין אחר צתשעה צצא הואיל ואיסורו אינו מושך כל כך וגרסינן שפיר צמקוס שמתור לספר דכפרישית וא"ל למוחקו וא"ל לישצו צצשה או צגילוח כל הראש כדברי המפרשים שרוז"ס לישצו גירסת הספרים והארכמי צתוספות יצמות (ג"ז טס) וגרסינן לקמן (ד' ט:). אל תצכו כו' הא כיצד שלשים יוס לתצכות ולתספורת והא דאמר לעיל (ד' טו). צאל אסור צכצכות משמע לאחר שצעה שרי התס צמיס איירי ולא צנתר וחול חה יוכל להיות מותר לאחר שצעה צתוספות הרב כך פירש לאסור וצסס רצו פירש היתר ולפי מה שפירש דכיצוס אסור כמו גיהוץ ניחא קושיית ה"ר שמואל מוורדו"ס מיהו מורי לא היה מפרש ממש לאסור כל כיצוס אלא היה מפרש דהאי צרייתא דאסרה כיצוס היינו צא"י דכיצוס שלנן כגיהוץ שלנו וההיא דקתני גיהוץ ולא כיצוס היינו צצצל מיהו לפי זה לא היה אסור לדין כי אם גיהוץ אכן היה ר"י מפרש צלא ראייה כמו שפירש רצינו יתחק הזקן דצצצל היו פעמיס אומניס מנא"י יודעין לגהן וכלי פשתן אין צהן משום גיהוץ וחולק על הש"ס ירושלמי דקתני התס כל שלשים יוס לגיהוץ אסור ללצוש כלי זמר מוגהזין חדשים וכלי פשתן מוגהזים לנניס פירש צתוספות הרב דהא דאסרי גיהוץ דוקא ללצוש צאל לגהן מותר והא דקתני כל שלשים יוס לגיהוץ היינו אסור ללצוש כלים מוגהזין כו' עד מותר להוליך כלים לגיהוץ צתון שלשים ואינו יודע אם היה אומר הרב היתר צכיצוס תון שצעה ומחלק נמי צין לכנס או ללצוש מיהו רצינו יתחק זקני מפרש צתשצות דאפי' לכנס ולהניח אסור ומה שפירש דלמרינן דגיהוץ שלנו ככיצוס שלנו משמע דכיצוס שלנו אינו ככיצוס שלהס והכי איתא צדייא צפ"ק דכתוצות (ד' י:). מיהו לענין ימי אצילות אסור ככיצוס שלנו אפי' צתשעה צצא צתמירין העולם ככיצוס שלנו מתון המנהג כמו שצתמירי לענין אצילות דצשר מליח דשרי צהלכה ורגילין לנהוג צו איסור ומיהו אינו מצין מנין לו להקל צתשעה צצא יותר מימי אצלו דלדרצנה צפרק צתשצות דאפי' לכנס ולהניח אסור ומה שפירש דלמרינן לעיל (ד' י:). כל שאמרו מותר לגלה צמועד כו' והתניא הציצ רצינו שאף על פי שהתירו צמועד אסורין צימי אצלו דלאמרינן לעיל (ד' י:). כל שאמרו מותר לגלה צמועד כו' והתניא אסוריס ומוקי לה צתכפוחו אצלו: **רבא** נפיק כו'. ופי' צתוספות דאצי ורצא הלכה כרצא וא"כ מותר ללצוש כלים מוגהזין צצצוין אפילו חדשים או שיניס אפילו לנניס וכן פסק ר"ס:

(א) [שמחות פ"י ע"ט], (ב) [שמחות פ"ו א], (ג) [שם וע"ט], (ד) [שם וע"ט], (ה) [צד"ה שפ"ג א], [צד"ה צגל].

הגהות הב"ח
(א) גמי שניה יולא וזני יושב במקומו ואינו מדבר שלשית יושב במקומו: (ב) שם וזני יושב במקומו ואינו מדבר רביעי יושב ואינו מדבר רביעי יושב ו: (ג) שם ואמר ללס שיניס יולאין מתחת המכבש רבי אומר:

גלוין הש"ס
גמ' שבת ראשונה אינו יוצא עין לקמן ד' כו ע"א מוס' ד"ה אס יטל: שם צנרוא דהרבלא כרבי. עין לקמן ד' קד ע"ב מוס' ד"ה נכרת אילניס: תוס' ד"ה ואמר לאחותה וכו' מותר לישא ולצעול. י"ל שצמית ולצעול ט"ס הוא:

רבינו הגנאל

וקורין שבעה ויוצאין אחד ואחר מתפלל יחד צצית הנכסת אלא כל הולצו וומר צנת ראשונה. שדלי לא ילא מפתח ביתו: כל שלשים יוס ללחר צאלו אינו יכול לישא אשה: ואחר לליס שיניס יולאין מתוך המכבש. פירוש שהן כחדשים: צנרוא דפרצנא. מלצוש לצן מוגהן יסן: כרבי. דאמר לא אסרו לצן אלא חדש: צחימולא. חלוק: רומיאל. צצא מרומי: כרבי אלעזר. דאמר לא אסרו אלא לנניס וזו אדומה היטה: אפסוקי

במקומו ואינו מדבר חמישית הרי הוא ככל אדם * ת"ר: כל שלשים יום לנישוואין ממה אשתו אסור לישא אשה אחרת עד שיעברו עליו שלשה רגלים רבי יהודה אומר רגל ראשון ושני אסור שלישי מותר * ואם אין לו בנים מותר לישא לאלחר משום ביטול פריה ורביה * הניחה לו בנים קטנים מותר לישא לאלחר מפני פרנסתו * מעשה שמתה אשתו של יוסף הכהן ואמר לאחותה בבית הקברות לכי ופרנסי את בני אחותך ואעפ"כ לא בא עליה אלא לזמן מרובה מאי לזמן מרובה אמר רב פפא * לאחר שלשים יום המכבש רבי אומר לא אסרו אלא כלים חדשים לבנים בלבד רבי אלעזר בר' שמעון אומר: לא אסרו אלא כלים חדשים לבנים בלבד אביי נפיק * בגרדא דסרבלא כרבי רבא נפיק בחימוצתא רומיתא סומקתא חדתי כרבי אלעזר בר' שמעון: מפני שאמרו שבת עולה ואינה מפסקת: בני יהודה ובני גלילא הני אמרי י"ש

וקורין שבעה, שבת ראשונה אינו יוצא עין לקמן ד' כו ע"א מוס' ד"ה אס יטל: שם צנרוא דהרבלא כרבי. עין לקמן ד' קד ע"ב מוס' ד"ה נכרת אילניס: תוס' ד"ה ואמר לאחותה וכו' מותר לישא ולצעול. י"ל שצמית ולצעול ט"ס הוא:

וקורין שבעה, ויוצאין אחד ואחר מתפלל יחד צצית הנכסת אלא כל הולצו וומר צנת ראשונה. שדלי לא ילא מפתח ביתו: כל שלשים יוס ללחר צאלו אינו יכול לישא אשה: ואחר לליס שיניס יולאין מתוך המכבש. פירוש שהן כחדשים: צנרוא דפרצנא. מלצוש לצן מוגהן יסן: כרבי. דאמר לא אסרו לצן אלא חדש: צחימולא. חלוק: רומיאל. צצא מרומי: כרבי אלעזר. דאמר לא אסרו אלא לנניס וזו אדומה היטה: אפסוקי

במקומו ואינו מדבר חמישית הרי הוא ככל אדם * ת"ר: כל שלשים יום לנישוואין ממה אשתו אסור לישא אשה אחרת עד שיעברו עליו שלשה רגלים רבי יהודה אומר רגל ראשון ושני אסור שלישי מותר * ואם אין לו בנים מותר לישא לאלחר משום ביטול פריה ורביה * הניחה לו בנים קטנים מותר לישא לאלחר מפני פרנסתו * מעשה שמתה אשתו של יוסף הכהן ואמר לאחותה בבית הקברות לכי ופרנסי את בני אחותך ואעפ"כ לא בא עליה אלא לזמן מרובה מאי לזמן מרובה אמר רב פפא * לאחר שלשים יום המכבש רבי אומר לא אסרו אלא כלים חדשים לבנים בלבד רבי אלעזר בר' שמעון אומר: לא אסרו אלא כלים חדשים לבנים בלבד אביי נפיק * בגרדא דסרבלא כרבי רבא נפיק בחימוצתא רומיתא סומקתא חדתי כרבי אלעזר בר' שמעון: מפני שאמרו שבת עולה ואינה מפסקת: בני יהודה ובני גלילא הני אמרי י"ש

י
וקיימא לו כרובא ואליאב דר' אלעזר בר' שמעון. ירושלמי שני אהין שני שותפין שני טבחין שני חנונין. שאיריב לאחד מהן דבר, הרי אלו נועלין חנותם. ופועלין עושין צביצנא במקום אחר. מנאי' מפני שאמרו שבת עולה ואינה מפסקת. בני יהודה ובני גלילא, (דהכי) [דהנין] אמרי יש אבלות בשבת, מדקתני במתני' (ושבת עולה, (והכי) [והנין] אמרי אין אבלות בשבת מדקתני אינה מפסקת, דאי (ס"ל) [ס"ו] יש אבלות בשבת, (א' כיה גמט ה"י) וישנין וזון (ב, ג, וכן הניא הרמב"ן ז"ל בס' מ"א בשער האבלות בס' רב האי גאון ז"ל ועי' צנא"ש כ"ג, א) כיה גי' הערוך צעך המילתא ועי' צעך חמלתא הרי"ף ז"ל גרס בחימוצתא רומיתא.